

ÅREBLADET, MEDLEMSBLAD FOR TRONDHEIM KAJAKKLUBB.

ÅRGANG 70

TKK'S Padlere farer vide omkring. På forsiden av julenummeret representert med b.l.a. Leif Tofte. Bak ham sees Europas nordligste fastlandspunkt, Kinnarodden .

Trondheims eldste illustreerte padlemagasin ønsker med dette sine lesere en

God jul
Og et
Godt Nytt År

Sturla Gabrielsen nyter solnedgangen på Listafjorden, 1750 km. lengre sør.

REDAKSJONELT.

Ja, i dag den 18 desember satt vi oss ned for å sette sammen Årebladets julenummer, vi hadde litt lite materiale syns vi, men det er utrolig hva man får til med litt juleøl og ett skikkelig redigerings program. Resultatet kan du, etter å ha satt deg ned i stolen med en god kopp gløgg, nyte i fulle drag.

Når året er omme er det tiden for å tenke litt over hva vi har oppnådd i det gamle. To ting er vi i redaksjonen godt fornøyd med. Det ene er at vi har fått en diskusjon rundt sikkerhet i bladet. Takk til Tore Jacqueline og Reidar for det. Nye bidrag motas med takk!!!

Den andre gode tingen er Jacquelines små filosoferinger over livet, ikke nødvendigvis bare vinkla fra kajakken.

I dette nummer kan du lese en fyldig sikkerhetsfilosofisk gjennomgang av Reidar Nydal. Dette er en videreføring av tidligere innsendte bidrag vedrørende dette. Tore tok for noen nr. siden for seg sikkerheten og teknikk. Jacqueline svarte med å filosofere over padleren, sikkerhet og holdninger. Reidar ser nærmere på kajakken, og utviklingen av den sett i forhold til sikkerhet. Har sikkerheten måttet vike for fart er et betimelig spørsmål han reiser.

Videre har Fartein en turopplevelse å dele med oss.

Midtjordskameratene kommer sterkt i fortsettelsen av historien som slapp i forrige nummer.

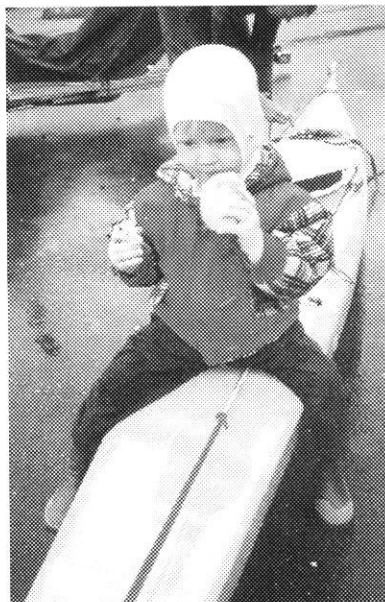
Da gjenstår det bare og ønske deg God lesing, god jul og god padling inn i det nye året.

Redaksjonell Hilsen
Red.

Innhold:

Side:

1	Forside
2	Redaksjonelt
3	Invitasjon til Jubileet
4	Havpadling ein risikosport
5	Forts. havpadling..
6	Forts. havpadling.....
7	Avs. Skrevet av R. Nydal
8	Da Britney og Ossy ble....
9	med på kajakktur.
10	Midtjordskameratene slår
11	til igjen.
12	Nyttårsforsettet

Kajak, for liten og for stor

Du er herved invitert til 70- års jubileum for Trondhjems kajak-klubb.

Dato: 8. februar 2003

Tid: 20.00

Sted: Trondhjem Seilforening og Trondhjem kajak-
klubb sine lokaler på Skansen

Antrekk: Pent

Fotskatt: 250 kr. som betales på giro innen

31. januar

Ved ankomst får du en velkomstdrink.

Det blir servert Bouillabasse med urtebrød, aioli og
hvitvin til.

Det du ønsker å drikke senere når festen flyttes fra
Seilforeningens lokaler til Kajak-klubben tar du med
selv.

Dette blir en fest som er en 70-årsjubilant verdig med
god og rikelig mat og drikke, historiske tilbakeblikk og
**urframføring av nydiktet prosa, taler, sanger
skrevet til anledningen og mer til.**

HJERTELOG VELKOMMEN!

Havpadling ein risikosport

Eg har med stor interesse lese artikkelen til Tore Løvlien om hans erfaring frå sin første padletur i sjøen utanfor Trondheim. (Årebladet nr. 1, 2002). Eg har også med same interesse lese artikkelen av Jackelin Flock

Reidars kajakk og hurtigruta. To trauste fartøy, stor forskjell på størrelsen, men begge bygd for å fungere under vanskelege forhold på havet

med kommentar til Tore Løvlien (Årebladet nr.2, 2002). Den første forfatteren er ein nybegynnar, som satsar litt for mykje på den opplæring han har fått, mens den siste har fått meir røynsle. Begge artiklane gjev god informasjon om padlesporten, behov for trening og der ein også set spørsmålsteikn ved stabilitet av nokre av dei kajakkane som vert nytta.

Som medlem av Trondheim Kajakk-klubb vil eg først uttrykke min ros for den satsing som blir gjort av leiinga i klubben til å førebu medlemmene på padlesporten. Sjølv har eg berre ein gong teke del som vakt ved basengtrening, og innsett det verdifulle ved å få øving i å velte og å takle situasjonen etterpå. Under basengtrening stilte eg meg spørsmålet om korleis deltakarane ville oppleve ein velt i grov sjø med temperaturar ned til nokre få plus grader. Mi eiga

røynsle under slike tilhøve går attende til eit par velt i brytande sjø nær land på den kalde årstid (1.ste april 1975 ved Agdenes, og i midten av november 2000 i Strindfjorden ved Storsand Camping). Eg var i begge høve vanlig godt

kledd for ein temperatur i lufta på rundt null, hadde inga våtdrakt, men ull undertøy, gummiert regntøy ytterst og flytevest. På bakgrunn av at det vert snakka så mykje om kuldesjokk når ein fell i kaldt vatn, var det viktig for meg å oppleve at kuldekjensla med det same eg gjekk i vatnet var i begge høva liten. Første gongen (ved Agdenes) måtte eg symja ca 10m til land, men ved siste velt nådde eg straks botnen og kom meg fort på land.

I eit gammalt romersk skrift heiter det at "den som har ein båt er en fri mann". Dette utsagnet vil mange i dag også væra samd i slik ein kjenner

det når ein svinger padle-åra i ein kajakk som ein meistarar fullt ut. Kajakkporten i Norge kom forholdsvis tregt i gang, sjøl etter at Nansen uttrykte sin begeistring for desse farkostane i boka si "Grønlandsliv" frå 1880. I 1931 kom boka til Jan Fyrst og Ragnar Mørk: "Kajakk-sport og Kajakk-bygging" som sette fart i kajakkporten. Seinare vart utviklinga sterkt stimulert ved at olympiaden i 1936 godkjende padling som olympisk idrett.

Mi eiga plasing i kajakkporten starta litt på sida av den utvikling som forgår i dag. Min ferd-sel på sjøen i oppveksten i 1930-åra var knytt til eit par robåtar (færing og seksering), som vart mykje nytta til fiske og segling saman med far og brødre. Elles gav oppveksten mykje kunnskap om sjøen, vær og vind, noko som sidan har kome vel til nytte. Etterat eg reiste heimanfrå til vidare utdanning og seinare jobb i Trond-

heim (NTH), kravde arbeidet i mange år nesten all mi tid. Ferdseil på sjøen vart berre aktuell kvar sommer med ein tur attende til heimstaden på Vestlandet. Men dette vart etter kvart for skjeldan, og behovet for ein båt i Trondheim i midten av 1960 åra vart meir og meir aktuell. Kanskje var det bortgøymd minner frå barndommen som melde seg, men eg hadde vanskeleg for å gløyma dei store kajakkane som av og til gjekk gjennom sundet heime i Brandsøy (ved Florøy) i 1930 åra. Ved seinare studium av eit mindre utval av

kajakkar til salgs fann eg ut at desse var for små og ustabile for meg, der fiske og turar på kysten stod sentralt. Det var også viktig at eg kunne kjenna meg rimeleg trygg når eg var ute på sjøen åleine.

Ved å studere bøkene til Jan Fyrst (1931) og H.E. Hoell (1943) fann eg opning for ein større variasjon i bredde og storleik på kajakkar enn eg var klår over. Det peikte seg ut tre hovudtypar av kajakkar, nemleg racerkajakkar, turkajakkar og seglkajakkar. Det kan kanskje sjå ut til at utviklinga av racerkajakkane har prega utviklinga av turkajakkane som i dag skjeldan kan skaffast med ei større

bredde enn ca 60 cm. Når det gjeld den siste kategorien, segl-kajakkane, dreier det seg her om større kajakkar, og det er få i dag som veit at desse nokon gong har eksistert.

I utgangspunktet tok eg sikte på å byggje ein to manns kajakk i segltype klassen. Som materiale valde eg vass-fast kryssfiner (4 mm), og måtte i mange detaljer gå vekk frå dei teikningane som eg såg etter i dei nemde bøkene. I perioden 1970-1980 bygde eg ialt 3 kajakkar av ymse storleik. Uprøving av den første i nokre år førde til bygging av dei to siste der ein del feil vart retta opp. Desse to kajakkane har dekkja mitt behov på sjøen dei siste 25 år. Ved bygginga var eg svært

oppteken av kajakkbredde og stabilitet, og laga modeller i storleiken 1/10 som grunnlag for bygginga. Eg la stor vekt på å få ei form som kunne yte mest mogeleg motstand mot å velte. Dersom eg på turane mine hadde stadig frykt for å gå i vatnet ville mykje av gleda ved å nyte naturen være borte. Ein måtte av og til kunne legge frå seg padleåra og nyta matpakken, fotografere eller fiske. Med kryssfiner som byggemateriale fekk eg ei form med bratte sideflater, og sidan ein v-forma botnprofil. Denne v-forma saman med ein

Seglkajakken, ein relativt ukjent farkost i Trondheim. Segling i svak medvind nord for Finsnes i Troms, 1992.

ytterkjøl på ca. 2 cm gav ein idell form for side- og retningsstabilitet og evne til å gå lett i bylgjene. Den største av dei to siste tomanns-kajakkane enda opp med ei vekt på vel 45 kg, ei største dekkbreidd på 90 cm, ei lengd på 5.6 m og ei nyttelast på opp til 100 kg (Fig.1). Denne kajakken har også vore nytta på omlag heile strekkingen mellom Bergen og Tromsø, med turar på 300-400 km (8-10 dagar) nokre somrar. Eg var åleine på nokre av turane, som f.eks. Bergen-Ålesund (1983), Trondheim-Rørvik (1985) og Svolvær-Nesna (1987, Spor, nr.1. 1988), og hadde då mykje nytte av seglet. Dei beste minnene har eg likevel frå ein tur saman med sonen (Roar) mellom Bergen og Ålesund (Jul i Sunn-

fjord, 1984) og seinare turar med kona (Eva) mellom Rørvik og Nesna (1989) og mellom Tromsø og Svolvær(1992). Kontakten med ein meteorolog på Ørland Flystasjon ved førebuing og under ferda på dei fleste av strekningane kom mykje til nytte. Turane har vore lagt opp med hovudvindretningen i medvind for å spare krefter og slik at eg til avveksling kunne nytta seglet. Seglet har form som ein spinnacker, med eit topp-feste og med dei to nedre hjørna festa til ein tversgåande bom (Fig 2). Kajakken har ingen ror, men ein kan segla samstundes som ein korrigerar retninga med padleåra.

Den siste kajakken, ein liten tomanns-kajak, vart bygd etter eit behov for å ha ein lettere farkost for mindre turar. Han har same form som den største, men har ei vekt på 30 kg, ei breidd på 75 cm og ei lengd på 5.0 m. Dette vart særleg ein romsleg og stødig farkost for ein person for turar og fiske heile året. Denne kajakken vart også nytta på ein langtur mellom Florø og Alesund i 1998 (Årebladet no.3, 1998).

Ved bygging av den første kajakken hadde eg ikkje større planer for bruken enn at eg i roleg

vær kunne koma ut til Munkholmen ved Trondheim. Men bruken og røynsla har lært meg at desse kan nyttast i langt større utstrekning eg hadde tenkt meg. Tryggleiken steig etter kvart som eg vart kjend med kajakken og fekk trening i å nytta padleåra. For dei tur- og havkajakkar som vert produsert idag trur eg at nokre av dei som ikkje har heilt tønneforma eller flat botn er rimeleg stabile, og kan med trening nyttast med stor tryggleik (Eks. Eskimo K1R). Personleg ville eg kanskje ha auka breidda med nokre få centimeter, f.eks frå 57 cm til 65 cm. Ein liten auke av kajakkbreidda har i mange høve liten innverknad på fart og vekt, men stor innverknad på stabiliteten. Turkajakkane hadde ofte i 1930-åra breiddar opp til 70 cm. Eskimoane sine kajakkar var først og framst båtar for fangst, og det er grunn til å tru at mange kajakkar i dag er mindre robuste og anvendelege enn dei opphavelege.

Etter artiklane i Årebladet kan ein sitja att med det inntrykk at kajakpadling er ein risikofyllt sport, med store sjansar for å velte. Dette må ein etter kvart koma bort frå. Det er fint om det kan være fleire saman på alle turer på sjøen og

Forholda på Trondheimsfjorden kan til tider være vanskelig. Det kan være lurt å padle saman. Her ein munter gjeng på grillfest i kajakklubben på Munkholmen 1.ste mai 2001.

soleis kan passe på kvarandre. I praksis ser vi at padlarar ofte avvik frå dette mønsteret og nyt turar åleine. Det er her viktig at nokon veit at du dreg ut på sjøen og kan ha kontakt gjennom mobiltelefon. Tryggleiken må aukast med grundig vurdering av kajakkar som vert nytta, god opplæring i padling og solid kunnskap om vær, vind, straum og sjøbrott. Ein får aldri nok av denne kunnskapen sjølv om ein arbeider med det heile livet. Eit

minimum må likevel være at ein aldri let seg freista til å gå ut på open sjø utan å ha studert værmeldinga.

Ved opplæring av padlarar burde vel kajakkklubben ha tilgang på nokre tomannskajakkar slik at erfarne padlarar kunne taka med seg nybegynnarar på dei første turlane på fjorden både i stille og urolege vær. Kanskje er det einsskilde nybegynnarar som aldri tidlegare har fått røynsle med bylgjer og straumskavlar i ein liten farkost med årar. Ein slik del av opplæringa i padlesporten skulle være like naturleg som ved seglflyging, der ein nybegynnar i førstninga ikkje får være åleine. Det er elles teikn på at større tomannskajakkar er på frammarsj i Japan, USA, New Zealand og Australia. Frå ein ven i Sydney fekk eg tilsendt ein artikkel frå ei kveldsavis om kajakkpadling på havna i Sidney (Fig.3). Det er solide tomannskajakkar som med ein røynd padlar går turar med turistar i området omkring Sydney. I bugta kan ofte sjøen være svært grov. Det står at desse kajakkane har små sjangsar til å velte, sjølv i store dønningar og krapp (choppy) sjø.

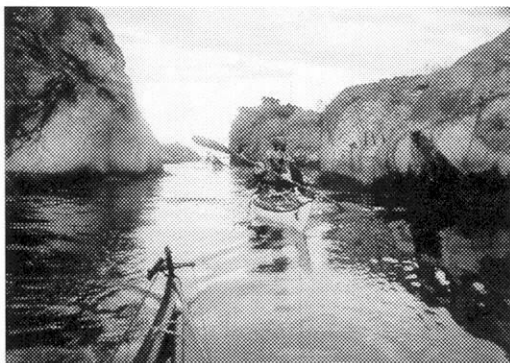

Ein tomannskajakk på havna i Sydney. Tomannskajakken er breare og betydeleg stødigare enn singelkajakken

I havna utanfor Trondheim er det ofte uroleg sjø, særleg kan skavlane være bryssomme der straum og vind møtes ved elvemunningane på Ila og ved Ladehammeren. Her har eg fått ein del røynsle med uøvde padlarar ombord. Eg kunne tenkja meg at ein eller to større tomannskajakkar kunne representere ein ekstra tryggleik ved turar saman med padlarar i mindre einmannskajakkar (Fig.4)

Reidar.

Da Britney og Ossy ble med på kajakk-tur...

Artikkelforfatteren, som forøvrig hadde med egen fotograf, i trygge færevann. Disse er det mange av langs sørlandskysten. Men her fins og mange områder hvor sønnavinden får godt tak og lager friske bølger.

møtte Trond E i en trang bukt strategisk beliggende i nærheten av grensa til vårt naboland Sverige en lørdag formiddag, etter en lang bil-tur fra Trøndelag og deretter 2-3 timer urolig søvn på en båtbygge.

Jeg var den i følge med desidert minst erfaring på overnattingsturer med kajakk. Mens enkelte i følge har padlet stort sett det som er av norsk-kysten (og Afrika-kysten?, hva vet jeg?), begrenser jeg meg til "kyststripen" mellom Flakk og Ringvebukta (pluss østkysten av Jonsvan-net). Men det skulle faen meg ikke legge noen demper på turen.

Etter to timer pakking, der jeg fortsatt ikke fikk

Ble du nysgerrig på hvordan det gikk? Det kan sikkert noen andre fortelle om en annen gang....

Nå skal jeg heller fortelle om en kajakk-tur fra Svinesund til Grimstad for noen år siden.

Undertegnede, Eva F og "Brotti"

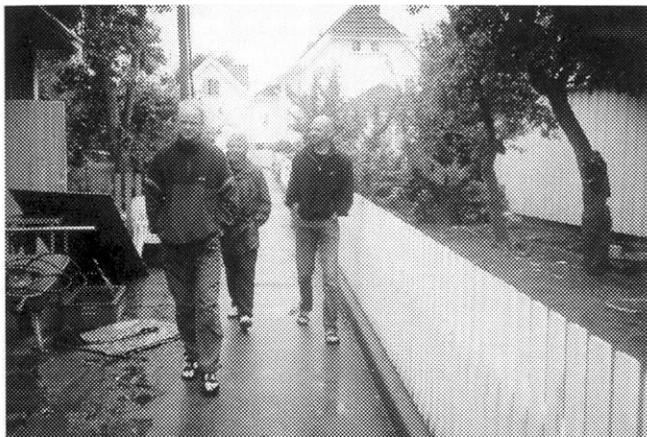

Jomfruland, heller ikke her traff vi Britney.....

plass til halvparten av hva jeg hadde tenkt å ta med meg i kajakken, dro vi iveri. Først padlet vi over sundet for å ta på Sverige før kursen ble satt mot Hvaler. På vei ut blåste det opp, rorvaieren røk av på Evas kajakk og vi fikk en spennende første dag i stor sjø. Første overnatting på ei lita øy sør for Hvaler. Etter en bedre middag med rødvin må jeg innrømme at

På den ytterste nøgne ø, ikke med Britney, men med Eva.

I utrolig smule farevann i Lyngørs "bakgater". En trivelig plass, med nydelige hus. Hadde det bare ikke vært for den høye sigarføringen.....

derobe når de kjekke børsgutta kommer med Rolexen og Cabin-cruiseren..)

- Noen dager var jeg overbevist om at vi padlet i timesvis i motbakke (i tillegg til motvind), mens andre dager føltes padlinga som en lek.
- Kvelds og morgensvømming i vanntemperatur over det vanlige i Trøndelag

Etter min smak er dette absolutt et område av kysten å anbefale til kajakk-tur. Mange herlige små havner å stoppe for proviantere og spise på kafe, men også nok av uforstyrrede plasser å dra iland kajakken for å overnatte. Dessuten en flott skjærgård.

jeg sovnet nesten før jeg fikk tatt av meg kajaken.....

Neste dag lå vi værfast, før vi morgenen deretter klokken fem dristet oss ut på kryssing av Oslofjorden. Fortsatt god vind og bølger, der vi med tungen rett i munnen kjempet oss første etappe over til Missingen fyr og deretter videre over til Tjærne for å møte en kompis av Trond som ble med oss resten av turen.

Jeg skal ikke plage dere med alle detaljer videre (en god del har jeg glemt) men her er korte utdrag:

- Mye trøndervær hele uka, dvs mye vind og lite sol
- De fleste overnattinger under åpen himmel (uten telt)
- Mye god mat og drikke
- Veldig sosialt
- Middag og pils på Jomfruland (begynte nesten å føle meg normal igjen)
- Landfast et døgn på ei øy ved Nevlungshavn i stiv kuling. Fikk lest ut boka mi. Trond vartet opp med torskehalesuppe...
- Fiskesuppe og pils på bryggekafeen i Lyngør (anbefaler ikke andre å benytte brygga som kajakkoppbevaring og gar-

Ankerdrammen, en viktig sermoni.....

*Allting har sin ende, pølsa den har to.....Vår tur slutta i Arendal.
Et drømmeområde for en havpadler.*

For de få av dere som har lest hele historien og som er interessert i å lese mer, henviser jeg til mine tidligere bok-utgivelser:

- "Kajakkens Grøde"
- "En kajakkpadler krysser sitt spor"
- "Åndenes Kajakk"
- "Forbrytelse og Padling"
- "Årenes herre" (trilogi).....

Jeg utfordrer Svein U til å komme med sin padlehistorie til neste utgivelse av Årebladet.

Fartein

Bispøyan, del to

Her følger fortsettelsen av midtjordskameratenes uhyre interessante artikkel fra vårens tur til Bispøyan

Torill skulle stille heime, og lese til eksamen, så hun fikk i oppdrag å passe på øya mens vi andre var borte. De øvrige deltagerne la ut, og på yttersiden av Brannnsøya merket vi vinden. I nogenlunde samlet flokk dro vi over til Torsøya. Bølgene var noe livligere enn dagen før, og en kjente godt den ekstra belastningen padling i motvind er. Alle kom imidlertid over uten uhell, og etter å ha snirklet oss gjennom trange sund, bestemte vi oss for å ta en liten rast. Båtene ble båret opp på land, og vi slo oss ned i solveggen og nøt livet.

Etter en stund fikk vi selskap av en familie på

seiltur. Det var to voksne med ett barn som seilte en færing. Vi hadde en trivelig passiar med dem, og utvekslet erfaringer om båtstørrelse og framdrift, før de sa farvel.

Etter en stund bar det i båtene igjen, og denne gangen satte vi kursen for Værsøyan. Vinden hadde løyet noe, og framdriften var upåklagelig. Etter å ha nytt den vakre naturen og sett over mot Titran, bestemte ekvipasjen seg for å gjøre et forsøk på å finne den sagnomsuste Månestrålebukta. Kurs ble tatt ut, og alle satte seg i bevegelse.

Midtjordskameratene var ikke klar over at Leiv hadde posisjonen på GPS, og disse prøvde derfor å navigere selv. Hadde ikke Jan Roger slengt seg med, og funnet korrekt posisjon, hadde de vel rotet rundt på Burøya enda. Dette medførte den vanlige sightseeing turen, og de ankom derfor lagunen lenge etter at resten av

selskapet hadde slanget seg på land. Skal en dømme etter humøret på de bolde krigere når de endelig la til land, må nok Leiv belage seg på enda ett år med prospect-status.

Etter en velgjørende pause i solen, var det på ny klart for en runde tilbake til "base camp". Det store spenningsmomentet var om Torill hadde klart å passe på øya. Både øya og Torill ble funnet i god behold på riktig bredde og lengdegrad, og etter å ha dratt båtene på land var det klart for en ny runde med middagstilberedning.

Leiv hadde et lite uhell med hermetikåpneren, og dette medførte at førstehjelpsutstyr måtte hentes fram. Dette viser at matlaging er alvorlige greier som ikke kan tas lettvindt på. Fingeren berget imidlertid, og det gikk greit å padle selv med en delvis invalid hånd.

Denne kvelden slo Midtjordskameratene til med dessert, og selv om Jan Roger briljerte med wok, var de skjønt enige om at Creme Brûle måtte sikre dem førsteplassen i kokekonkurransen. Denne strategien så ut til å virke helt til Tore ymtet om at navnet minnet om noe han hadde hatt i håret i ungdommen.

Etter at middagen var fortært, la Tore og Torill ut på en kveldstur i kajakkene sine. Etter å ha vært borte noen timer kom de tilbake i kveldinga, og uten kart og kompass må dette beskrives som ren flaks siden de andre deltagerne hadde flyttet øya i mellomtiden.

Tursjefen klaget over at han var varm i ansiktet etter å ha slurvet med solkremen om dagen. For å hjelpe kastet Torill en bunke våtservietter med after sun bort til ham. Havsjefen hentet resolutt fram sin Leatherman, og skar pakken åpen. Det viste seg at dette ikke hadde vært nødvendig, da pakken var av typen "Lata upp, og lata atte", og således var utstyrt med både åpne og lukke mekanisme før havsjefens kirurgiske inngrep.

Utover kvelden nøt vi det fine været, og fikk på ny høre underlige historier om deltageres forkjærlighet til skotskryttet regntøy og andre re-medier. Da alle visste hvor de skulle ligge, ble

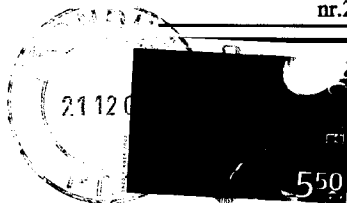
det heller ikke så mye forvirring denne natta.

Hjemreisedagen opprant med strålende vær. Vi var alle sure for at vi måtte forlate paradiset, og tusle tilbake til jobbene inne i byen, men slik er nå engang livet. Etter å ha pakket båtene satte vi kursen inn mot fastlandet. 15 kajaker i følge er et staselig syn, og dette ble nok husket av folk på land som så oss passere.

Uten flere vidervedigheter la vi til på Grefsneshågen. Som en siste hilsen til midtjordskameratene prøvde Tore å senke havsjefens båt med en stein han hadde brukt som ballast. Han bommet imidlertid, og Interceptoren tok ingen skade.

We'll be back.....

Returadresse:
Trondhjems Kajakk-Klubb
Postboks 632
7001 TRONDHEIM

Padlerens forsett

Jeg var midt i pepperkakebaking, fortsatt litt andpust etter julehandel og rundvask, da Årebladets redaksjon kontaktet meg: "Det er snart Jul". Selvfølgelig visste jeg det! Det er noe som vi har alle fått med oss siden midten av oktober! Men så kom en MEGET overraskende beskjed: "Skynd deg! Det er NU frist for Juleåreblad." Etter mange år i TTK har jeg lært Årebladets redaksjon å kjenne. Et åreblad FØR Jul? Var dette noe aprilspøk? Og "de" forventet at jeg skrev noe Juleeventyr? Etter litt nøling, kastet jeg meg i skrivingen. For det er ingen grunn å tvile over godviljen til de frivillige i redaksjonen. Tenk deg om alle medlemmer i klubben hadde like mye godvilje!

Juleeventyr blir det likevel ikke. Valget mellom årsforsett og Påskesnøtter faller av seg selv: jeg satser for årsforsett. For begynner det ikke et nytt år hver dag? Og da blir det lite vesentlig om du mottar dette årebladet i dag, i en nær fremtid, eller en eller annen gang i sommer. Vi har god tid. Har vi ikke, skal vi ta den.

Årsforsett er et ømt tema. Det er noe som de fleste av oss plages med regelmessig. Det gjelder også padleren. Enten satser vi stort, enten satser vi ikke i det hele tatt. I alle tilfeller får vi dårlig samvittighet. Det finnes mange strategier som padleren kan velge mellom:

- *"å la barsk padler". Noen har store drømmer. De har ubegrenset selvtillit og gigant ambisjon. "I år skal jeg padle fra Svinesund til Kirkenes tur retur." Tull og tøys! Dette er vel kun noen få sterke og sinnssyke gutter driver med! For oss vanlige, gjelder det å*

holde baken på havflaten.

- *"å la elvepadler". Noen har en meget avslappet forhold til forsett. For det er ikke helt nødvendig til å ha noen forsett. De lar seg bære med strøm. De lar seg drive i sus og dus. Men hva skjer da i rundt neste sving, når en møter noe stryk?*
- *"å la landkrabbe". Noen satser trygt. De holder seg til det vanlige, til det hverdagslige. Her bruker man våtdrakt og redningsvest midt på sommeren når solen steker og vann temperaturen stiger til +20. Hva med å lære mer om seg selv, om sine ferdigheter? Hva med å bruke små padletak for å nå litt lengre frem?*

I alle tilfeller har strategiene noe felles: det gjelder å satse på SEG SELV. Burde vi ikke prøve noe nytt i år? Hva med å satse på disse små ting som blir store for mange? Hva med å vaske klubbens huset etter liste, og gjøre huset trygt for alle? Hva med å ta med en ny begynn timer ut på tur selv om det ikke er torsdag kveld eller søndag kl. 12? Hva med å skrive noe ord til Årebladet, og dele med andre turgleder og drømmer? Det er kanskje ikke så vanskelig likevel dette med forsett og fellesskap? Er det noe vi har glemt?

Jeg ønsker alle et godt nytt år!
Jacqueline ©